

Even uw aandacht...

Deze 'smaakmaker' laat u toe kennis te maken met dit werk.

Dit tekstfragment mag niet gebruikt worden voor opvoering. Het mag niet worden gedownload, afgedrukt of verder verspreid.

Indien deze smaakmaker u bevalt, raden we u aan het volledige toneelstuk te ontlenen en te lezen voor u tot de aankoop van boekjes voor opvoering beslist.

Veel leesplezier!

HET KIND VAN DE REKENING
(Le dindon)

blijspel in drie bedrijven

door

Georges Feydeau

Vertaling : Bob de Lange

Toneelfonds J. Janssens – Antwerpen

2009

Nr.2290

OPVOERINGSRECHT

Het opvoeringsrecht wordt verkregen na aankoop van tenminste VIJFTIEN tekstboekjes bij de uitgever en na betaling van de verschuldigde opvoeringsrechten aan:

Toneelfonds J. Janssens bvba
Te Boelaerlei 107
2140 Borgerhout Antwerpen
rechten@toneelfonds.be

Bij aankoop van het verplicht aantal boekjes krijgt men van de uitgever een formulier "aanvraag tot opvoering". Op dit formulier moet men plaats en datum(s) van opvoering invullen; het moet minstens vier weken voor de opvoering(en) naar Toneelfonds J. Janssens bvba worden gestuurd. Enige tijd voor de opvoeringen ontvangt u dan van hen de factuur voor te betalen auteurs- en/of vertaalrechten

Men is volgens de Auteurswet strafbaar als men gebruik maakt van gekregen, gehuurde, geleende of gekopieerde boekjes.

Wanneer men niet voldoet aan de hier opgesomde voorwaarden, worden de geldende opvoeringsrechten met 100% verhoogd.

Voor Nederland wende men zich tot:

I.B.V.A "Holland"
Postbus 363
1800 AJ Alkmaar.

TARIEFCODE A4

BELANGRIJKE OPMERKING !

Alle rechten voorbehouden. Iedereen die toestemming verkreeg het stuk *HET KIND VAN DE REKENING* op te voeren moet de naam van auteur GEORGES FEYDEAU vermelden in alle publicaties die n.a.v. de voorstellingen verschijnen.

De auteursnaam moet onmiddellijk onder de titel vermeld worden, in een lettertype minstens half zo groot als dat van de titel, maar minstens twee keer zo groot als dat waarin de naam van de vertaler, regisseur en spelers wordt vermeld.

© 1995 Toneelfonds J. Janssens

www.toneelfonds.be

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvuldigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke wijze ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

ROLVERDELING:

Pontagnac _____*Vatelin* _____*Rédillon* _____*Soldignac* _____*Pinchard* _____*Gérôme* _____*Jean* _____*Victor* _____*de gerant* _____*eerste commissaris* _____*tweede commissaris* _____*Lucienne Vatelin* _____*Clotilde Pontagnac* _____*Maggy Soldignac* _____*mevrouw Pinchard* _____*Armandine* _____*Clara* _____*2 politieagenten* _____*hotelgasten* _____

EERSTE BEDRIJF

(Parijs: in het huis van Vatelín. Een elegante salon. Een deur in de fond. Twee deuren rechts, twee links. Meubilering naar believen. Als het doek opgaat blijft het toneel een ogenblik leeg. Het duurt niet lang of men hoort lawaai achter en Lucienne, in wandelkostuum en met haar hoed een beetje scheef op haar hoofd, stormt als een radeloze vrouw naar binnen.)

EERSTE SCÈNE

LUCIENNE *(valt binnen als een bom en doet de deur achter zich dicht, maar niet vlug genoeg om te verhinderen dat er een wandelstok wordt gestoken tussen de deurpost en de deur, door iemand die men niet ziet)*

O! Mijn hemel! Gaat U toch weg, meneer!... Gaat U toch weg!...

PONTAGNAC *(probeert de deur open te duwen, die Lucienne steeds weer dicht drukt)*

Mevrouw!... Mevrouw!... Als-t-u-blijft...

LUCIENNE Maar nooit van mijn leven, meneer!... Wat zijn dat voor manieren! *(roept, terwijl ze tegen de deur blijft worstelen)* Jean-Jean! Augustine!... O hemel, niemand!...

PONTAGNAC Mevrouw! Mevrouw!

LUCIENNE Nee! Nee!

PONTAGNAC *(die eindelijk toch is binnen gekomen)* Ik smeed U. Mevrouw, hoort U mij aan!

LUCIENNE Het is een schande!... Ik verbied het U, meneer! Gaat U weg!...

PONTAGNAC Weest U niet bang, mevrouw, ik wil U heus geen kwaad doen! Al zijn mijn bedoelingen dan niet zuiver, ik zweer het U vijandig zijn ze niet... inte-

gendeel (*Hij gaat naar haar toe.*)

LUCIENNE (*achteruit deinzend*) O, maar, meneer. U bent gek!

PONTAGNAC (*haar achtervolgend*) Ja, mevrouw, net wat U zegt, gek op U! Ik weet dat mijn gedrag stoutmoedig is, tegen iedere gewoonte in, maar dat kan me niet schelen!... Ik weet maar één ding, en dat is dat ik U liefheb en dat alle middelen mij goed zijn om tot U te komen.

LUCIENNE (*blijft staan*) Meneer, ik wil hier verder niets, niets meer over horen!... Gaat U weg.

PONTAGNAC (*blijft staan*) Oh! Alles, mevrouw, alles liever dan dat! Ik heb U lief, zeg ik U! (*achtervolgt haar opnieuw*) Ik hoefde U alleen maar te zien en het was liefde op het eerste gezicht! Al sinds een week volg ik iedere voetstap van U! Dat hebt U gemerkt.

LUCIENNE (*blijft voor de tafel staan*) Hoe komt U erbij, meneer.

PONTAGNAC O ja, mevrouw, dat hebt U gemerkt! Dat merkt een vrouw altijd, als ze gevolgd wordt.

LUCIENNE O! Wat een verbeelding!

PONTAGNAC Dat is geen verbeelding, dat is waarneming...

LUCIENNE Nou ja, hoe dan ook, meneer, ik ken U niet.

PONTAGNAC Maar ik net zo min, mevrouw, en dat betreur ik dermate, dat ik aan die situatie een eind wil maken... O, mevrouw!...

LUCIENNE Meneer!

PONTAGNAC O, Marguerite!

LUCIENNE (*zonder erg*) Lucienne, hè om te beginnen!

PONTAGNAC Dank U! O! Lucienne!

LUCIENNE Wat! Maar, meneer, dat verbied ik U... Wie heeft U dat toegestaan?...

PONTAGNAC U heeft me toch gezegd hoe ik U moet noemen.

LUCIENNE Waar houdt U mij eigenlijk voor, me-

neer? Ik ben een fatsoenlijke vrouw!

PONTAGNAC Ah, des te beter! Ik ben gek op fatsoenlijke vrouwen!

LUCIENNE Past U op, meneer! Ik wou een schandaal vermijden, maar als U niet weg gaat dan roep ik mijn man.

PONTAGNAC Kijk eens aan! Hebt U een man?

LUCIENNE Inderdaad, meneer!

PONTAGNAC Akkoord! Laten we die idioot er buiten laten.

LUCIENNE Mijn man, een idioot!

PONTAGNAC De mannen van de vrouwen, die ons bekoren zijn altijd idioten.

LUCIENNE *(naar achteren gaand)* Goed! Dan zult U zien wat die idioot met U gaat doen! U gaat niet weg?

PONTAGNAC Minder dan ooit.

LUCIENNE *(roept naar rechts)* Uitstekend!... Crépin!

PONTAGNAC Hè! Wat een afschuwelijke naam!...

LUCIENNE Crépin!

TWEEDE SCÈNE

VATELIN Roep je me, lieve.

PONTAGNAC *(terzijde)* Vatelin! Verdomme!

VATELIN *(herkent Pontagnac)* Ah, nee, kijk eens aan! Pontagnac! Beste vriend!

LUCIENNE Hè!

PONTAGNAC Die goeie Vatelin!

VATELIN Gaat 't goed?

PONTAGNAC O ja, uitstekend!

LUCIENNE *(terzijde)* Hij kent hem.

(Zij gaat naar links voor, zet haar hoed af en legt deze op de canapé.)

PONTAGNAC Nee maar, dat is een verrassing!...

VATELIN Ach! Beste kerel! Waarachtig, je hebt geen idee wat een plezier me dat doet! En ik had alle hoop

opgegeven, dat ik je nog ooit eens bij me thuis zou zien. Je had me zo dikwijls beloofd...

LUCIENNE Ach, je bedoelt, dat je niet weet hoe je meneer moet bedanken.

VATELIN (*terwijl Pontagnac zich uitput in begroetingen, die nauwelijks zijn verwarring verbergen*) Zo is het toch niet-waar? Ik moet je zeggen, dat ik het bijzonder aardig van je vind, dat je gekomen bent, en zeker op deze manier!

LUCIENNE O ja! Zeker op deze manier. (*Zij gaat naar de schoorsteen.*)

PONTAGNAC Hè! Zeg dat wel beste kerel, mevrouw. (*terzijde*) Alsjeblieft! Ze geeft niets om me!

VATELIN Maar ik bedenk daar ineens, je kent mijn vrouw nog niet... (*stelt voor*) Mijn lieve Lucienne, een van mijn goeie vrienden, meneer de Pontagnac... mijn vrouw.

PONTAGNAC Mevrouw!

VATELIN Om je de waarheid te zeggen, ik weet niet of het wel zo verstandig is wat ik nou doe, je aan Pontagnac voorstellen.

PONTAGNAC Hoe dat zo?

VATELIN O, want dat is zo'n schuinsmarcheerder. Zo'n eeuwige zondaar! Ken je hem niet? Hij kan geen vrouw zien of hij moet haar het hof maken! Hij zou ze allemaal wel willen hebben!

LUCIENNE (*spottend*) Allemaal. Ach, dat is niet vleierend voor elk afzonderlijk.

PONTAGNAC O! Mevrouw, hij overdrijft! (*terzijde*) Wat een kaffer om haar dat te vertellen.

LUCIENNE (*voor de schoorsteen*) Wat een teleurstelling voor de arme vrouw die eerst meende dat ze was uitverkoren en die tenslotte ontdekt dat ze alleen maar een van de velen is.

PONTAGNAC Ik zeg U nog eens, mevrouw, dat is zwartmakerij.

LUCIENNE Ah! Ik moet zeggen, als ik een van die

'velen' was dan zou ik er niet trots op zijn... Gaat U toch zitten!... (*Zij gaat in de fauteuil, dicht bij de haard zitten.*)

PONTAGNAC (*terzijde, terwijl hij op de canapé gaat zitten*) Alsjeblieft! Nou neemt ze me in de maling.

VATELIN (*gaat dicht bij hem zitten*) Zeg! Ik geloof dat ze jou moet hebben.

PONTAGNAC Ik geloof het ook.

LUCIENNE Mijne heren. U moet een bijzonder erbarmelijke indruk van ons hebben, als je ziet hoe sommige van U met ons omgaan! Neem me niet kwalijk, vooral degenen die ons op straat achternalopen en ons zo willen... versieren.

PONTAGNAC (*terzijde*) Alsjeblieft! Nou dat ook nog!

VATELIN O! maar wat zijn dat nou voor kerels die op straat achter jullie aan gaan! Viespeuken, profiteurs, imbecielen!

LUCIENNE (*heel vriendelijk tegen Pontagnac*) Kiest U maar uit!...

PONTAGNAC (*in de war*) Maar mevrouw, ik begrijp niet waarom U mij...

VATELIN O, mijn vrouw bedoelt het in het algemeen.

LUCIENNE Natuurlijk!

PONTAGNAC O! Mooi zo! (*terzijde*) Het is verbazend hoeveel mensen er plezier in hebben pijnlijke onderwerpen aan te roeren.

LUCIENNE Kijk, ik weet niet hoe U erover denkt maar ik heb zo'n idee dat als ik een man was, die manier van veroveren mij niet in de smaak zou vallen. Want of het een, of het ander; de vrouw gaat me uit de weg en dan blijf ik dezelfde ezel, of ze gaat erop in en dat zou me voor mijn leven de zin in vrouwen doen verliezen.

PONTAGNAC (*verlegen*) Ja, dat is waar!... (*terzijde*) Blijft dat nog lang zo.

LUCIENNE Ja, maar het schijnt dat niet alle mannen het daarmee eens zijn, als ik afga op degene die me

maar voortdurend achterna loopt.

PONTAGNAC (*terzijde*) O, maar ze gaat te ver!

VATELIN (*staat op en gaat naar zijn vrouw toe*) Is er een man die je achterna loopt?

LUCIENNE On-onderbroken!

PONTAGNAC (*staat op en gaat naar voren*) Goeie God! Als we het nu eens over iets anders hadden, het komt me voor dat deze conversatie...

VATELIN (*gaat naar hem toe*) Maar hoe kom je erbij, dit interesseert me! Stel je eens even voor, er is een man, die het waagt mijn vrouw achterna te lopen.

PONTAGNAC O, maar zo bescheiden!

VATELIN Wat weet jij daarvan? Een man die een vrouw naloopt is altijd onbescheiden. Maar waarom heb je me dat eigenlijk niet eerder verteld?

LUCIENNE Ach, waarom, die kerel leek me zo weinig gevaarlijk...

PONTAGNAC (*terzijde*) Dank U!

VATELIN Maar je had toch minstens moeten proberen van hem af te komen. Het moet toch afschuwelijk zijn zo'n vent achter je aan te hebben.

LUCIENNE Afschuwelijk.

VATELIN En daarbij is het vernederend voor mij. Je had ik weet niet wat... een rijtuig moeten nemen... een winkel moeten binnen gaan.

LUCIENNE Dat heb ik ook gedaan, ik ben een banketbakker binnen gegaan en hij kwam me achterna.

VATELIN Tja, maar als een man je achterna loopt moet je ook niet bij een banketbakker binnen gaan. Waarom ben je niet bij een juwelier binnen gestapt?

LUCIENNE Dat heb ik geprobeerd! Toen bleef hij in de deur op me staan wachten.

PONTAGNAC (*terzijde*) Alle donders! Nou vraag ik je.

VATELIN Alsjeblieft... Vasthoudend en praktisch! (*tegen Pontagnac*) Het is onbegrijpelijk, mijn waarde, wat een onopgevoede mensen er in Parijs zijn!

PONTAGNAC Ja, och. Onopgevoed, och ik zou zeg-

gen, meer... eh... laten wij het liever over iets anders hebben.

VATELIN Dat betekent dus dat een man zijn vrouw niet meer op straat kan laten lopen zonder haar bloot te stellen aan de onbeschaamdheden van een vlerk. (*Lucienne staat op en gaat bijna onmiddellijk daarop weer op de poef zitten.*)

PONTAGNAC (*woedend*) Vatin.

VATELIN Wat is er?

PONTAGNAC (*zich inhoudend*) Je gaat te ver!

VATELIN Ga nou! Niets te ver!... Ah! ik wou dat ie me tussen de vingers kwam, die kleine lummel.

LUCIENNE (*op de poef*) O ja? Nou, dat is heel eenvoudig: nietwaar meneer de Pontagnac?

PONTAGNAC Hemeltje lief... Eh!... hoe laat is het?

VATELIN Wat? Kent U hem?

LUCIENNE Beter dan wie ook... Eh! Vertelt U eens hoe hij heet meneer de Pontagnac.

PONTAGNAC (*op hete kolen*) Maar, mevrouw, ik, hoe kunt U...

LUCIENNE Ja zeker! ja zeker!... Hij heet... Ponta... nou vooruit, Ponta- hoe...

PONTAGNAC Pontahoe! Dat kan wel!

LUCIENNE Pontagnac!

VATELIN Pontagnac! Jij?

PONTAGNAC (*met een geveinsde lach*) Ach hemel, ja... ik was het. Hahaha! Ik was het.

VATELIN (*barst in lachen uit*) Hahaha! Grappenmaker! (*Lucienne staat op en gaat naar de schoorsteen.*)

PONTAGNAC O! maar dat was omdat ik wist met wie ik te doen had... Ik wist, dat het mevrouw Vatin was, dus heb ik toen tegen mezelf gezegd: die ga ik nou eens in de war maken, ik ga net doen alsof ik haar achterna-loop...

LUCIENNE (*terzijde*) Ach! 'Net doen alsof' dat is goed! (*Zij blijft bij de schoorsteen.*)

PONTAGNAC En wat zal ze opkijken als we op een

goeie dag thuis, bij haar man, tegenover elkaar staan.

VATELIN Tja! Papperlepap! Hij wist niets! Alsjeblieft, dat zal je leren vrouwen achterna te lopen. Je loopt tegen de vrouw van een vriend aan en daar zit je!... Laat dat een les zijn...

PONTAGNAC Nou ja, vooruit dan maar! Ik geef het toe! Ik hoop dat je niet boos op me bent.

VATELIN Ik, hoe kom je erbij!... Ik weet best, dat jij een vriend bent... en dus... Maar weet je, wat me in dat soort dingen zo hindert — want kijk, tenslotte ben ik zeker van mijn vrouw — dat is dat ik een bespottelijke indruk maak. Een meneer loopt achter mijn vrouw aan, ik zeg tegen mezelf, hij kan weten wie ze is: hij komt me tegen; hij denkt: 'Asjeblieft, dat is de man van de vrouw, waar ik achteraan ben gegaan.' en ik maak de indruk, dat ik een pias ben, maar jij bent niet zo, nietwaar, dat weet ik: ik weet, dat jij weet, wat ik weet: wij weten, dat wij weten wat wij weten voor goed, dan kan het me ook niets schelen, ik maak niet de indruk dat ik een pias ben.

PONTAGNAC Dat spreekt!

VATELIN Als er iemand de dood in kan hebben, dan ben jij het.

PONTAGNAC Ik?

VATELIN Tja, verdorie! Het is altijd vervelend als je iets stoms hebt gedaan.

PONTAGNAC Dat valt mee, want het heeft mij het genoegen verschaft jou tegen het lijf te lopen.

VATELIN O, dat genoegen is wederzijds, geloof dat maar!

PONTAGNAC Je bent al te vriendelijk!

VATELIN Niet in het minst!

LUCIENNE (*terzijde*) Ze zijn roerend, alle twee! (*hardop*) Ik ben echt blij, dat ik jullie bij elkaar heb mogen brengen! (*Ze gaat op de canapé zitten.*)

VATELIN Nu hoef je nog maar één ding te doen en dat is mijn vrouw je excuses aan te bieden.

PONTAGNAC (*tot Lucienne*) Ah, mevrouw, U zult wel heel erg boos op me zijn! (*Hij gaat naar de haard.*)

LUCIENNE Ach, jullie zijn allemaal eender, jullie vrijgezellen.

VATELIN Een vrijgezel! Hij! Welnee, hij is getrouwd.

LUCIENNE Nee!

VATELIN Ja!

LUCIENNE Getrouwd! Bent U getrouwd!...

PONTAGNAC (*in de war*) Ja... een beetje...

LUCIENNE Maar dat is vreselijk!

PONTAGNAC Vindt U?

LUCIENNE Maar dat is ontzettend!... Hoe is het mogelijk...

PONTAGNAC Ach, U weet hoe dat gaat!... Op een goeie dag kom je elkaar tegen in het stadhuis... en je weet niet waardoor, omdat het nu eenmaal gewoonte is... hij stelt een paar vragen... — je zegt 'ja', zomaar, omdat er mensen omheen staan, en als iedereen dan weg is, merk je dat je getrouwd bent. Voor je leven.

LUCIENNE Maar meneer, U bent niet te verontschuldigen.

PONTAGNAC (*gaat in de fauteuil zitten*) Omdat ik getrouwd ben?

LUCIENNE Nee, door zo te doen als U doet, terwijl U getrouwd bent. Maar wat zegt mevrouw de Pontagnac wel van wat U uitvoert?

PONTAGNAC Ik moet eerlijk zeggen dat ik er geen gewoonte van maak haar daarvan op de hoogte te brengen.

LUCIENNE En terecht! Of denkt U misschien dat het behoorlijk is, wat U doet.

PONTAGNAC Oh! Oh!

LUCIENNE Maar absoluut! U zou het als kies beschouwen ook maar een kriezeltje van het kapitaal van uw vrouw aan te raken, en als het gaat om dat andere bezit dat haar toebehoort, dat deel uitmaakt van het gemeenschappelijk bezit, de huwelijksrouw, oh, dan gaat

het allemaal heel eenvoudig. 'Wie wil er wat van hebben?' 'Vooruit, wie het eerste komt, wie het eerste maalt? Pak an! Er is altijd nog genoeg over.' En U strooit maar rond! U strooit maar rond! Wat kan het schelen! Uw vraag betaalt wel! Vindt U dat in de haak.

PONTAGNAC Lieve hemel, als vaststaat dat ik genoeg bezit om de huiselijke verplichtingen na te komen dan komt het me voor...

LUCIENNE Nee, het gaat om het bezit dat niet meer van U is! U hebt het uw vrouw afgestaan. U mag niet meer vrij over kapitaal beschikken, dat U hebt overgedragen.

PONTAGNAC Maar neemt U me niet kwalijk, het kapitaal, daar kom ik niet aan! Dat is onaangestaan! U vindt het toch wel goed dat ik een beetje van de rente neem. Vergeet U niet, dat ik contractueel het beheer over het vermogen voer! Nou, als ik nou maar het grootste gedeelte in staatsfondsen heb belegd, dat kunt U het toch niet erg vinden, dat ik een klein beetje beleg in buitenlandse effecten.

LUCIENNE Als je getrouwd bent, heb je de plicht om je te gedragen als hoofd van 't gezin.

PONTAGNAC U praat als 'n notaris.

LUCIENNE Ja, ja ik zou wel eens willen weten wat U zou zeggen als uw vrouw net zo deed.

PONTAGNAC O, maar dat is niet hetzelfde.

LUCIENNE (*staat op en komt naar voren*) O, natuurlijk is dat niet hetzelfde! Dat is nooit hetzelfde voor jullie mannen! Ach, het zou U toekomen, dat uw vrouw ook de gemeenschappelijke duiten ook een beetje op en neer liet dansen, bij de roulette of bij het 'Pak me dan als je kan'.

VATELIN (*naar voren*) Pas op, Lucienne. Pontagnac krijgt nog iets tegen je als je hem zo de les leest.

LUCIENNE Ik praat dan ook niet voor hem! Maar voor jou, voor het geval dat de lust je mocht bekruipeken het voorbeeld van meneer Pontagnac te volgen.

VATELIN Ik? O!

LUCIENNE Ha! Het zou je slecht bekomen als je hem achterna ging want bij mij zou het niet zo lang duren, weet je.

VATELIN (*schudt bedenkelijk zijn hoofd*) Pak me dan als je kan!

LUCIENNE Daar zou ik niet op wachten, ik zou er zelf een pakken, en gauw.

PONTAGNAC (*met nauw verholen blijdschap*) Heus?

VATELIN Zeg vertel eens even, het lijkt wel of jij dat leuk vindt.

PONTAGNAC Ik? Helemaal niet! Ik zeg 'heus' zoals je zou kunnen zeggen 'nee toch'.

LUCIENNE O, ik ken haar niet, mevrouw Pontagnac, maar ik beklaag haar.

PONTAGNAC Tegen wie zegt U dat, mevrouw. Ik bedrieg haar geen keer zonder haar te beklagen.

LUCIENNE Dan moet U haar wel heel vaak beklagen.

VATELIN Ik hoop in elk geval, dat je mevrouw Pontagnac eens meebrengt nu je de weg naar ons huis kent. Mijn vrouw en ik zullen het prettig vinden eens kennis met haar te maken.

PONTAGNAC (*terzijde*) Mijn vrouw! Ha, stel je voor! (*hardop*) Mijn hemel, natuurlijk zou ik dat erg prettig vinden, en zij ook, maar helaas is dat onmogelijk.

LUCIENNE Hoe dat zo?

PONTAGNAC Door haar reumatiek. Ze is aan haar stoel gekluisterd door de reumatiek...

VATELIN Heus?

PONTAGNAC Ze gaat nooit de deur uit, en als het eens voorkomt, dan in een wagentje. Er is een man die trekt haar voort.

VATELIN Je bedoelt 'n ezel?

PONTAGNAC Nee, een man!

VATELIN Dat is nog erger! Oh. Maar dat wist ik niet!

LUCIENNE Wat ellendig.

PONTAGNAC Dat hoeft U mij niet te zeggen.

VATELIN Dat is echt jammer. O, maar we zullen haar opzoeken als je het goed vindt.

PONTAGNAC Maar wat dacht je dan! Natuurlijk!

VATELIN Waar woont ze?

PONTAGNAC In Pau, in de Béarn.

VATELIN Allemachtig, dat is wel ver!

PONTAGNAC Er zijn sneltreinen!... Tja, wat is er aan te doen, dat is haar aangeraden voor haar gezondheid, het Zuiden.

VATELIN Dan moet je haar daar laten.

LUCIENNE Enfin, we vinden het erg naar.

DERDE SCÈNE

JEAN (*in de deur achter*) Meneer, daar is een kunsthandelaar die een landschap voor meneer heeft meegebracht.

VATELIN Ha, mijn Corot! Ik heb gisteren een Corot gekocht.

PONTAGNAC O ja?

VATELIN Zes honderd francs.

PONTAGNAC Da's niet duur! Gesigneerd? (*Lucienne gaat rechts naast het bureau zitten.*)

VATELIN Ja, gesigneerd. Hij is gesigneerd 'Dubois', maar die handelaar garandeert me dat die signering vals is.

PONTAGNAC Ah! Wat je zegt.

VATELIN Ik laat dat 'Dubois' weghalen en dan blijft Corot over... (*tot Jean*) Het is goed, ik kom, laat meneer maar in mijn bureau... als je me een ogenblik wilt excuseren! Ik sta even die kunsthandelaar te woord en dan kom ik terug! Zeg, ik zal je mijn schilderijen eens laten zien, jij hebt smaak! Je moet me eens vertellen wat je ervan vindt. (*Hij gaat af, tweede plan, rechts.*)

PONTAGNAC Ja goed.

VIERDE SCÈNE

LUCIENNE Gaat U zitten.

PONTAGNAC Bent U niet meer bang voor me?

LUCIENNE Dat ziet U.

PONTAGNAC (*gaat zitten*) U zult me wel een idioot hebben gevonden.

LUCIENNE (*glimlacht*) Denkt U?

PONTAGNAC U houdt me voor de gek.

LUCIENNE Maar vertelt U me nu eens, wat verwachtte U nou eigenlijk toen U me zo hardnekkig achtervolgde?

PONTAGNAC Mijn hemel, wat iedere man verwacht van de vrouw die hij achterna loopt en die hij niet kent.

LUCIENNE U bent openhartig.

PONTAGNAC Tja, als ik U nu zou gaan vertellen, dat ik U achterna liep om U te vragen wat U van Voltaire denkt, dan zou U me waarschijnlijk toch niet geloven.

LUCIENNE Ik vind U wel grappig. En lukt U dat altijd, dat gedoe... er zijn dus vrouwen...

PONTAGNAC En of ze er zijn!... 33 1/3 procent.

LUCIENNE (*buigt zich naar hem toe*) Aha! Vandaag hebt U geen geluk gehad, U bent bij een van 66 2/3 procent terecht gekomen. (*Ze staat op.*)

PONTAGNAC Ach, mevrouw, als U 'ns wist hoe ik in de war was. (*legt zijn hoed en stok neer en staat op*) Een mens doet wat hij kan. Wat zal ik U zeggen, het is een straf een temperament zoals het mijne, maar het is sterker dan mezelf, ik heb de vrouw in het bloed.

LUCIENNE O ja, maar de ambtenaar van de burgerlijke stand heeft U er een toegewezen.

PONTAGNAC *Mijn* vrouw, ja; o, het is zonder twijfel een charmante vrouw. Maar dat is ze al zo lang voor mij! Dat is een roman die ik al zo dikwijls heb doorgebladerd.

LUCIENNE Ja, nog afgezien ervan, dat het misschien niet erg makkelijk is de blaadjes om te slaan.